

# I den nat af stumme skrig

Flemming Neergård Pedersen

I den nat af stum-me skrig sat-tes Hel - veds - ste-nen

5  
som et djæ - velsk de-men-ti ef-ter fre - dags - pi-nen. Un-der den for -

10  
rev-ne sky dø-de Gud, i hå-bets by, ef-ter fre - dags - pi-nen.

2 Vild fortabthed runged ud,  
verden var fordrejet,  
alt, hvad før var skønt fra Gud,  
var nu kun vort eget.  
Alt forladt, i angst og blod,  
al vor frelsers gode mod  
var nu kun vort eget.

3 Satans sorte troløshed  
spandt sig, tung, om graven,  
dræbt var livets lyst og glød,  
mørk var påskehaven.  
Had og latter, dyb foragt,  
stod ved stenen og holdt vagt,  
mørk var påskehaven.

4 Segl på stenen blev der sat,  
tomhed, syndflods-øde!  
Langsomt gik den lørdagsnat  
imod morgenrøde.  
Da kom Ordets englebud,  
døden brast, og Krist stod ud  
imod morgenrøde.

5 Tredjedagens lyse rum  
gennembryder sorgen,  
Paradisets Himmel-grund  
stråler påskemorgen.  
Gnistrer som et solneg, ungt,  
flammer hele jorden rundt,  
stråler påskemorgen.

*Sten Kaalø 1998*